

Rockband Johan gaat de theaters in

‘Nee, ik wilde aanvankelijk helemaal niet met Johan de theaters in. Ik dacht altijd dat dat iets was voor bands die al uitgerangeerd waren.’ Aldus zanger Jacob de Greeuw. ‘Onze drummer Jeroen Kleijn kwam ermee, al meer dan een jaar geleden, want zo lang van te voren moet je die theaters al vastleggen. Toen was het ook nog de bedoeling dat onze nieuwe plaat in december uit zou komen. Niet dus, maar ik ben er inmiddels wel achter dat ik te kortzichtig ben geweest over theatertours. Johan heeft inmiddels vaak in semi-akoestische settings gespeeld, op De Parade bijvoorbeeld. Daar heb ik gemerkt dat het heel verfrissend is om liedjes eens heel anders te gaan spelen dan je gewend bent. Ik zie nu in dat er wel degelijk iets uitdagends zit in het spelen voor mensen in stoeltjes. Bovendien, zijn de mensen er veel meer aan gewend geraakt. Een popgroep in een theater is gewoon een popgroep in het theater en daar nemen de mensen genoeg mee.’ Maar De Greeuw wil wel degelijk iets bijzonders brengen. Liedjes bijvoorbeeld die hij in de huidige Johan-bezetting nog niet eerder gespeeld heeft, met een instrumentarium dat wat minder gebruikelijk is. De Greeuw: ‘Ik heb nu echt het gevoel dat ik de ideale groep muzikanten om me heen heb in Johan en dat iedereen ook een speciale functie heeft.’

De repetities zijn, eind november, nog in volle gang en lopen enigszins door de opnamen van het nieuwe album van Johan heen. De plaat zal anders gaan worden want zo zegt De Greeuw: ‘ik was een beetje klaar met het obsessieve idee dat een liedje maximaal drieënhalve minuut mag duren en een bruggetje en een refrein moet bevatten. Het zal allemaal wat heavier worden, ik vind het ook leuk om bijvoorbeeld met wat abstractere soundscapes te werken. Maar liedjes blijven natuurlijk wel mijn of, liever gezegd, ons ding. Ik ben veel meer bevattelijk geworden voor de inbreng van de bandleden.’

Of er ook nieuw werk te horen zal zijn in de theaters durft De Greeuw nog niet helemaal te beloven. ‘Veel oude liedjes zullen als nieuw klinken. Ik ben alle oude nummers helemaal aan het uitpluizen en opnieuw in elkaar aan het zetten. Ik probeer voor mezelf uit te zoeken wat ik dacht toen ik een liedje als *Life On Mars* schreef, dat ik lang niet meer gespeeld heb, en spiegel dat aan hoe ik er nu tegenaan kijk. Ik wil daar op het podium ook wel wat over zeggen, maar de show wordt ook weer niet zo’n duidelijk verhaal als Spinvis in de theaters vertelt. Johan is bovenal een liedjesband, we zijn geen verhalenvertellers.’

Wel staat nu vast dat iedere avond chronologisch door het repertoire van Johan wordt gewerkt. De drie tot nu toe verschenen platen *Johan* (1996), *Pergola* (2001) en *THX JHN* (2006) hebben allen hun eigen verhaal en achtergrond, en ook dat zal in de theaters nader worden toegelicht.

De Greeuw: ‘De eerste plaat bevat nog steeds zoveel urgentie, die knalt nog steeds. Voor *Pergola* vond ik dat alles anders moest. Meer verdieping enzo. Achteraf je reinste bullshit natuurlijk, want het leuke van die eerste plaat was juist de lol en het spelplezier. Echt een statement: bam’.

Wat niet wil zeggen dat hij het bijzondere van *Pergola* niet terughoort. ‘Daar zit veel persoonlijk leed in verstopt, maar meer dan een plaat als resultaat van een geestelijke inzinking hoor ik er nu juist de opluchting in terug.’

Tussen de eerste albums zat 5 jaar, en zo lang zou het ook duren voordat in 2006 *THX JHN* verscheen. ‘Dat had er vooral mee te maken dat ik twijfelde of ik wel door wilde gaan met een band. Muziek zou ik altijd wel blijven maken, maar misschien moest ik me gaan concentreren op iets als soundtracks. Ik was met Johan opnieuw

teleurgesteld. Ik had dromen die niet uit waren gekomen, er was weer interesse uit Amerika die op niets uitliep. De eerste plaat was zelfs ooit op het fameuze Sire label verschenen, maar deed niets in de VS. Zesduizend gedrukte cd's konden door de versnipperaar. Met *Pergola* zag ik hetzelfde gebeuren, en ik moest toch even nadenken of ik daarna wel door wilde.'

Ja dus, met de band die hij nu al weer jaren om hem heen heeft kreeg De Greeuw in de oefenruimtes weer echt zin om te spelen. 'Ik leerde bovendien genoeg te nemen met onze status. Kijk ik weet dat er meer mensen naar Bløf willen luisteren, maar ik merk ook dat wij een klein maar heel trouw publiek hebben. Dat is ook mooi. We kunnen veel spelen, worden veel gevraagd op de festivals en ik kan er zo best van leven. Daar neem ik nu genoeg mee.'

En die nieuwe plaat, wanneer mogen we die verwachten? 'Hopelijk in april, als de theatertour ten einde loopt. Johan brengt alleen een plaat uit wanneer die heel erg goed is, en ik ben echt een deadline junkie. Geef me drie schoppen onder mijn kont en dan nog zal ik een deadline verschuiven. Doodzonde ja, maar het ontbreekt me nu eenmaal aan discipline. Als ik er aan denk dat ik nu 39 ben en wat ik in twintig jaar nog zoveel meer had kunnen doen, pfff. Maar ik ben nog niet dood, alles kan nog.'

EINDE